

Arrest

nr. 75 874 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen België binnen op 7 december 2009 en dienden diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Eerste verzoeker en tweede verzoekster, die verklaren België sinds het indienen van hun eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, dienden respectievelijk op 22 juni 2011 en 28 juni 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 13 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 oktober 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, bent geboren op 30 december 1968 te Ordzhonikidzevskaya, Republiek Ingoesjetië. U woonde samen met uw echtgenote Z.(...) F.(...) (O.V.6.541.327) en uw minderjarige kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) in Ordzhonikidzevskaya. U werkte als imker. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van volgende redenen. Begin mei 2008 kwam de districtspolitie naar u toe en vroeg of u naar het bureau kon komen. Toen u zich aanbood, werd u door 2 personen in burgerkledij ondervraagd over uw bezigheden. Daarnaast werden u vragen gesteld over een zekere B.(...). U zei dat u hem van de televisie kende, maar dat u hem niet persoonlijk kende. Er werden u eveneens vragen gesteld over uw neef, G.(...) M.(...), die overleed in 1996. Er werd u verteld dat uw neef in dienst was van B.(...). U zei dat u hier niet van op de hoogte was, aangezien u op dat moment in Bryansk verbleef. U vernam dat uw naam op een lijst van uw neef stond. U mocht beschikken en werd hierna met rust gelaten. Begin mei 2009 was u honing aan het verzamelen in een bos in de bergen, toen 6 gemaskerde mannen naar u toe kwamen. U diende uw honing en uw geld af te geven. Ze zeiden dat u hen maandelijks 1000 dollar diende te betalen. Na 3 dagen ging u naar huis. Toen u thuiskwam, vielen gewapende personen uw woning 's morgens vroeg binnen. Ze begonnen u te slaan. Er werd een zak over uw hoofd gedaan en u werd meegenomen naar een gebouw. Er werden u vragen gesteld over de personen wie u enkele dagen voordien honing en geld had gegeven. U werd gedwongen om losgeld te betalen voor uw vrijlating. U sprak met uw vrouw en zei dat ze 1000 dollar diende te geven aan een persoon die hierom langs uw huis zou komen. U werd 's avonds terug vrijgelaten. Op 18 augustus 2009 werd u nogmaals vanuit uw woning meegenomen. Ze sloegen u en spraken over uw wagen, type Gazelle. Ze vertelden u dat uw wagen de dag voordien werd gebruikt bij een aanslag op het MVD-gebouw te Nazran. U was hiervan niet op de hoogte omdat u in de bossen was. U zei dat uw auto kapot was en dat u hier niets mee te maken had. U werd gedwongen om documenten te ondertekenen die u werden voorgelegd. De personen zeiden dat u nu voor hen werkte. U werd vrijgelaten op 30 augustus 2009 aan de grens tussen Ingoesjetië en Osetië. Een man, van Ingoesjetië afkomstig, gaf u de raad om het land zo snel mogelijk te verlaten. U dook onder bij familieleden in Alkhun. Uw vrouw en kinderen verbleven bij uw schoonzus in Muzhichi. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 24 november 2009. Jullie reisden met de wagen vanuit Nazran naar Brest, Wit-Rusland. In Brest namen jullie de trein naar Polen, dat jullie op 27 november 2009 bereikten. Op 5 december 2009 verlieten u en uw gezin Polen. Jullie bereikten België op 71 ber 2009. Diezelfde dag dienden u en uw vrouw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 15 december 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 5 januari 2010 werd u en uw echtgenote een bijlage 26 quater betekend. U en uw gezin keerden echter niet terug naar Polen omwille van een lopende regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter. Ongeveer in mei 2010 vernam u via de telefoon van uw broer dat u officieel gezocht wordt in de gehele Russische Federatie. Op 22 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote Z.(...) F.(...) (O.V.6.541.327) diende op 28 juni 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen A.(...), A.(...) en A.(...), een medisch attest d.d.20/07/2011 en een aanvraagdocument 9 ter op uw naam.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een

individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetï problemen kende met uw autoriteiten die u 3 keer arresteerden, namelijk in mei 2008, in mei 2009 en op 18 augustus 2009. U werd in augustus 2009 verdacht van medewerking bij een aanslag op het MVD-gebouw in Nazran op 17 augustus 2009. Vooreerst dient het volgende opgemerkt te worden. Uit uw asioldossier blijkt dat u op 27 november 2009 asiel aanvraag in Polen en dat u er de behandeling van uw asielaanvraag niet heeft afgewacht. U blijft bovendien bij uw verklaringen dat u geen asielaanvraag heeft ingediend in Polen (Zie vragenlijst Terugnameverzoek DVZ 09/12/2009 vraag 14; CGVS p.6). Uit uw asioldossier blijkt verder dat u pas een tweede asielaanvraag indiende in België op 22 juni 2011 en uw vrouw op 28 juni 2011. Daarbij blijkt dat u niet inging op het overnameakkoord (beslissing van 5 januari 2010) waarbij uw asioldossier door de Poolse asielinstanties zou worden behandeld. U verklaarde dat u niet op dit overnameverzoek inging omdat u een regularisatieaanvraag had ingediend, waardoor u het land niet kon verlaten (CGVS p.6-7). Uit een analyse van uw dossier blijkt echter dat de regularisatieaanvraag 9ter op uw naam werd ingediend op 7 januari 2010 oftewel net na u op de hoogte werd gesteld van deze overname door Polen. Hieruit blijkt dat u er moedwillig voor heeft gezorgd dat de overdracht van uw asioldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden. Uit uw houding kan worden opgemaakt dat een snelle en effectieve behandeling van uw asielaanvraag volgens de geldende EU-bepalingen voor u geen prioriteit is. Dit gedrag blijkt eveneens uit de vaststelling dat u en uw echtgenote vervolgens nog tot respectievelijk 22 juni 2011 en 28 juni 2011 hebben gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. U stelde hierbij dat uw sociaal assistent u de procedure heeft uitgelegd en dat u asiel vroeg zodra dit mogelijk was (CGVS p.7). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien de Dublin II-verordening voorziet dat een terugnameakkoord zes maanden geldig is. Gezien deze vaststelling kunt u niet aannemelijk maken dat u en uw echtgenote na de betekening van het overnameakkoord op 5 januari 2010 zo een anderhalf jaar, namelijk tot 22 juni 2011 en tot 28 juni 2011, gewacht hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om correcte informatie te verkrijgen aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en dan ook zo snel mogelijk een nieuwe asielaanvraag indient. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging reeds op ernstige wijze. Met betrekking tot uw problemen in mei 2008 omwille van het voorkomen van uw naam op een lijst van uw neef G.(...) M.(...), kon u het Commissariaat-generaal geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS p.9). Het is bovendien opmerkelijk dat, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw neef reeds overleden is in 1996, de autoriteiten u pas in mei 2008 oftewel zo een twaalf jaar later, in dit verband ondervroegen (CGVS p.15). Bovendien weet u niet precies hoe uw naam op deze lijst terecht gekomen is, noch hoe de speciale diensten in 2008 in het bezit zijn gekomen van deze lijst (CGVS p.15). Daarnaast kon u slechts weergeven dat deze lijst bestemd was voor een zekere B.(...), die betrokken was bij vuile zaken en wapenhandel, maar kun u geen verdere informatie verschaffen omtrent zijn persoon (CGVS p.15, p.16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband in het gedrang. Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw relaas betreffende uw problemen met de Russische autoriteiten in 2009 aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u van uw broer had vernomen dat er na uw vertrek uit de Russische Federatie verschillende convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS p.9). U kunt hierbij echter niet aangeven hoeveel convocaties er concreet op uw naam zijn toegekomen (CGVS p.9). Daarnaast kon u evenmin weergeven wanneer deze convocaties zijn gekomen, noch wie deze convocaties in ontvangst heeft genomen (CGVS p.10). U wist niet wanneer u zich diende aan te melden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen en bij wie u zich diende aan te melden (CGVS p.10). U verklaarde hierbij dat u geen details hebt gevraagd aan uw familieleden, omdat u dit niet interesseerde (CGVS p.10). U verklaarde dat u uw familie zou vragen om deze documenten op te sturen, zodat u ons deze zou kunnen bezorgen (CGVS p.9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. U hebt daarnaast niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken in dit verband (CGVS p.21). Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Verder verklaarden u en uw echtgenote dat u 2 à 3 maanden na uw komst in België van uw broer vernam dat u officieel gezocht wordt op het ganse grondgebied van de Russische Federatie (CGVS p.4, p.21; CGVS Zagieva Ferdaous, p.13). U verklaarde dat, als dit nog niet het geval was, u eveneens door Interpol geseind zult worden. U legde hiervan echter geen enkel begin van bewijs voor, hoewel u verklaarde dat in Ingoesjetï een document bestaat in dit verband (CGVS p.4, p.9, p.21; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). Daarnaast is het hierbij opmerkelijk dat u niet kon aangeven op basis van welke zaak of welke beschuldigingen u officieel zou gezocht worden door de Russische autoriteiten (CGVS p.21). U stelt dat u wel documenten ondertekende, maar dat u niet weet of u officieel beschuldigd wordt, noch waarvan u dan officieel beschuldigd zou worden (CGVS p.21, p.22; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). U noch uw vrouw hebben onlangs nog geïnformeerd naar de stand van zaken in dit verband (CGVS p.21; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). Van een asielzoeker die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt mag echter verwacht worden dat hij inspanningen levert om accurate informatie te bekomen met

betrekking tot (de actualiteit) van zijn problemen. Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat uw broer R.(...) problemen kende met de autoriteiten in Ingoesjetië omwille van u. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer vermoedelijk door de speciale diensten werd bedreigd (CGVS p.10). U kon echter niet zeggen wanneer uw broer precies werd bedreigd (CGVS p.10). U liet na om uw broer hierover meer details te vragen (CGVS p.4, p.10). U stelde dat u bang bent om uw broer te contacteren omdat zijn telefoon mogelijk wordt afgeluisterd, maar kunt dit vermoeden niet hard maken (CGVS p.4). Bovendien dient te worden opgemerkt dat het gezien de door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten niet aannemelijk is dat jullie jullie land hebben verlaten in het bezit van jullie eigen Russische binnenlandse paspoorten en jullie Russische internationale paspoorten (CGVS p.12; CGVS Z.(...) F.(...), p.8; Vragenlijst DVZ 09/12/2009, vraag 13). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie met de wagen vanuit Nazran naar Brest, Wit-Rusland, reisden, waarna jullie met de trein doorreisden naar Terespol, Polen. U stelde dat jullie enkel in Polen werden gecontroleerd en hierbij geen problemen kenden (CGVS p.13). Uw echtgenote verklaarde dat jullie niet persoonlijk werden gecontroleerd (CGVS Z.(...) F.(...), p.8). Gezien de door u verklaarde vrees - u stelde dat u toen reeds gezocht werd - kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u uw land zou verlaten op dergelijke, legale en traceerbare wijze. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er strenge en individuele grenscontroles plaatsvinden op de trein tussen Brest, Wit-Rusland en Terespol, Polen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat er zich aan de Wit-Russische grens Russische adviseurs bevinden, die nakijken of personen (internationaal) geseind staan. Deze vaststellingen relativiseren de ernst van de door u verklaarde vrees op ernstige wijze en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Voor wat betreft het aangebrachte medische attest van Dr. L.(...) d.d. 13/02/2011 dient te worden opgemerkt dat dit document niet gericht is aan het Commissariaat-generaal maar wel aan de geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document 4 in groene map). Hierbij is het niet duidelijk of dit attest werd opgesteld binnen een therapeutische relatie of op basis van één consult. Bovendien kan dit attest in geen geval bewijs aanleveren dat de beschreven symptomen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u en uw vrouw aangehaalde feiten. Dit attest is dan ook niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen. Betreffende het medische attest d.d.20/07/2011 (zie document 3 in groene map) dient te worden opgemerkt dat dit attest slechts informatie geeft over een bloedafname die u in de maand januari of februari 2012 zou moeten ondergaan. Dit attest geeft geen enkele verdere specificatie over uw medische problemen, noch over de door u aangehaalde feiten in uw asielrelaas. Dit attest vermag evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot de door uw vrouw aangehaalde medische en psychische problemen van uw echtgenote (CGVS Z.(...) F.(...), p.4, p.5, p.7, p.11), dient te worden opgemerkt dat u deze met geen enkel document staafde. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat deze medische en psychische problemen het gevolg zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die door u en uw vrouw werden aangehaald in uw asielrelaas. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van dien aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Russisch binnenlands paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens en gegevens omtrent uw burgerlijke staat, welke in deze beslissing niet worden betwist. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote Z.(...) F.(...) (O.V.6.541.327) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“ A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, bent geboren op 9 juni 1978 te Galashki, Republiek Ingoesjetië. U woonde samen met uw echtgenoot G.(...) A.(...) (O.V.6.541.327) en uw minderjarige kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) in het Sunzhenski district, Republiek Ingoesjetië. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land omwille van volgende redenen verlaten hebt. Uw man was imker en maakte honing. Hiervoor diende hij naar de bossen en de bergen te gaan. Een familielid van uw man had contact met de rebellen. Hij kocht wapens op naam van zijn familieleden. De naam van uw man stond op een lijst van zijn familielid. Hierdoor was uw man een verdacht persoon voor de autoriteiten. Uw man vertelde u echter niet veel over zijn problemen. Op 3 mei 2009 werd uw man vanuit uw woning meegenomen door gemaskerde mannen. U vermoedt dat hij 5 à 6 dagen werd vastgehouden. Uw man belde u op en zei dat u geld diende te betalen. Nadat u 1000 dollar betaalde aan gemaskerde mannen, werd uw man vrijgelaten. Op 18 of 19 augustus 2009 werd uw man een tweede keer meegenomen en vond er een huiszoeking plaats in uw woning. Uw man werd gelinkt aan een terroristische aanslag in Nazran. Hij werd gedurende 2 weken vastgehouden. U en uw gezin gingen naar uw zus in Muzhichi, omdat dat veiliger was. Uw man verbleef vermoedelijk bij zijn familieleden. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 24 november 2009. Jullie reisden, in het bezit van jullie eigen binnenlandse en internationale paspoorten, met een minibus naar Brest, Wit-Rusland. Vanuit Brest reisden u en uw gezin met de trein naar Polen. U en uw gezin reisden vanuit Polen naar België, dat jullie op 7 december 2009 bereikten. Diezelfde dag dienden u en uw echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 15 december 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 5 januari 2010 werd u en uw echtgenoot een bijlage 26 quater betekend. U en uw gezin keerden echter niet terug naar Polen omwille van de gezondheidstoestand van uw echtgenoot. Twee à drie maanden na uw aankomst in België vernam uw man van zijn broer dat hij officieel gezocht wordt in de Russische Federatie. Op 22 juni 2011 diende uw echtgenoot G.(...) A.(...) (O.V.6.541.327) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U diende op 28 juni 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot G.(...) A.(...) (O.V.6.541.327). U verklaarde dat u daarnaast geen persoonlijke problemen kende in de Russische Federatie (CGVS, p.10). In het kader van zijn asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen kende met uw autoriteiten die u 3 keer arresteerden, namelijk in mei 2008, in mei 2009 en op 18 augustus 2009. U werd in augustus 2009 verdacht van medewerking bij een aanslag op het MVD-gebouw in Nazran op 17 augustus 2009. Vooreerst dient het volgende opgemerkt te worden. Uit uw asiëldossier blijkt dat u op 27 november 2009

asiel aanvraag in Polen en dat u er de behandeling van uw asielaanvraag niet heeft afgewacht. U blijft bovendien bij uw verklaringen dat u geen asielaanvraag heeft ingediend in Polen (Zie vragenlijst Terugnameverzoek DVZ 09/12/2009 vraag 14; CGVS p.6). Uit uw asieldossier blijkt verder dat u pas een tweede asielaanvraag indiende in België op 22 juni 2011 en uw vrouw op 28 juni 2011. Daarbij blijkt dat u niet inging op het overnameakkoord (beslissing van 5 januari 2010) waarbij uw asieldossier door de Poolse asielinstanties zou worden behandeld. U verklaarde dat u niet op dit overnameverzoek inging omdat u een regularisatieaanvraag had ingediend, waardoor u het land niet kon verlaten (CGVS p.6-7). Uit een analyse van uw dossier blijkt echter dat de regularisatieaanvraag 9ter op uw naam werd ingediend op 7 januari 2010 oftewel net na u op de hoogte werd gesteld van deze overname door Polen. Hieruit blijkt dat u er moedwillig voor heeft gezorgd dat de overdracht van uw asieldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden. Uit uw houding kan worden opgemaakt dat een snelle en effectieve behandeling van uw asielaanvraag volgens de geldende EU-bepalingen voor u geen prioriteit is. Dit gedrag blijkt eveneens uit de vaststelling dat u en uw echtgenote vervolgens nog tot respectievelijk 22 juni 2011 en 28 juni 2011 hebben gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. U stelde hierbij dat uw sociaal assistent u de procedure heeft uitgelegd en dat u asiel vroeg zodra dit mogelijk was (CGVS p.7). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien de Dublin II-verordening voorziet dat een terugnameakkoord zes maanden geldig is. Gezien deze vaststelling kunt u niet aannemelijk maken dat u en uw echtgenote na de betekening van het overnameakkoord op 5 januari 2010 zo een anderhalf jaar, namelijk tot 22 juni 2011 en tot 28 juni 2011, gewacht hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om correcte informatie te verkrijgen aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en dan ook zo snel mogelijk een nieuwe asielaanvraag indient. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging reeds op ernstige wijze. Met betrekking tot uw problemen in mei 2008 omwille van het voorkomen van uw naam op een lijst van uw neef G.(...) M.(...), kon u het Commissariaat-generaal geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS p.9). Het is bovendien opmerkelijk dat, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw neef reeds overleden is in 1996, de autoriteiten u pas in mei 2008 oftewel zo een twaalf jaar later, in dit verband ondervroegen (CGVS p.15). Bovendien weet u niet precies hoe uw naam op deze lijst terecht gekomen is, noch hoe de speciale diensten in 2008 in het bezit zijn gekomen van deze lijst (CGVS p.15). Daarnaast kon u slechts weergeven dat deze lijst bestemd was voor een zekere B.(...), die betrokken was bij vuile zaken en wapenhandel, maar kon u geen verdere informatie verschaffen omtrent zijn persoon (CGVS p.15, p.16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband in het gedrang. Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw relaas betreffende uw problemen met de Russische autoriteiten in 2009 aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u van uw broer had vernomen dat er na uw vertrek uit de Russische Federatie verschillende convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS p.9). U kunt hierbij echter niet aangeven hoeveel convocaties er concreet op uw naam zijn toegekomen (CGVS p.9). Daarnaast kon u evenmin weergeven wanneer deze convocaties zijn gekomen, noch wie deze convocaties in ontvangst heeft genomen (CGVS p.10). U wist niet wanneer u zich diende aan te melden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen en bij wie u zich diende aan te melden (CGVS p.10). U verklaarde hierbij dat u geen details hebt gevraagd aan uw familieleden, omdat u dit niet interesseerde (CGVS p.10). U verklaarde dat u uw familie zou vragen om deze documenten op te sturen, zodat u ons deze zou kunnen bezorgen (CGVS p.9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. U hebt daarnaast niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken in dit verband (CGVS p.21). Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg verder afbreuk aan uw beweerd vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Verder verklaarden u en uw echtgenote dat u 2 à 3 maanden na uw komst in België van uw broer vernam dat u officieel gezocht wordt op het ganse grondgebied van de Russische Federatie (CGVS p.4, p.21; CGVS Zagieva Ferdaous, p.13). U verklaarde dat, als dit nog niet het geval was, u eveneens door Interpol geseind zult worden. U legde hiervan echter geen enkel begin van bewijs voor, hoewel u verklaarde dat in Ingoesjetië een document bestaat in dit verband (CGVS p.4, p.9, p.21; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). Daarnaast is het hierbij opmerkelijk dat u niet kon aangeven op basis van welke zaak of welke beschuldigingen u officieel zou gezocht worden door de Russische autoriteiten (CGVS p.21). U stelt dat u wel documenten ondertekende, maar dat u niet weet of u officieel beschuldigd wordt, noch waarvan u dan officieel beschuldigd zou worden (CGVS p.21, p.22; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). U noch uw vrouw hebben onlangs nog geïnformeerd naar de stand van zaken in dit verband (CGVS p.21; CGVS Z.(...) F.(...), p.13). Van een asielzoeker die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt mag echter verwacht worden dat hij inspanningen levert om accurate informatie te bekomen met

betrekking tot (de actualiteit) van zijn problemen. Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat uw broer R.(...) problemen kende met de autoriteiten in Ingoesjetië omwille van u. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer vermoedelijk door de speciale diensten werd bedreigd (CGVS p.10). U kon echter niet zeggen wanneer uw broer precies werd bedreigd (CGVS p.10). U liet na om uw broer hierover meer details te vragen (CGVS p.4, p.10). U stelde dat u bang bent om uw broer te contacteren omdat zijn telefoon mogelijk wordt afgeluisterd, maar kunt dit vermoeden niet hard maken (CGVS p.4). Bovendien dient te worden opgemerkt dat het gezien de door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten niet aannemelijk is dat jullie jullie land hebben verlaten in het bezit van jullie eigen Russische binnenlandse paspoorten en jullie Russische internationale paspoorten (CGVS p.12; CGVS Z.(...) F.(...), p.8; Vragenlijst DVZ 09/12/2009, vraag 13). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie met de wagen vanuit Nazran naar Brest, Wit-Rusland, reisden, waarna jullie met de trein doorreisden naar Terespol, Polen. U stelde dat jullie enkel in Polen werden gecontroleerd en hierbij geen problemen kenden (CGVS p.13). Uw echtgenote verklaarde dat jullie niet persoonlijk werden gecontroleerd (CGVS Z.(...) F.(...), p.8). Gezien de door u verklaarde vrees - u stelde dat u toen reeds gezocht werd - kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u uw land zou verlaten op dergelijke, legale en traceerbare wijze. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er strenge en individuele grenscontroles plaatsvinden op de trein tussen Brest, Wit-Rusland en Terespol, Polen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat er zich aan de Wit-Russische grens Russische adviseurs bevinden, die nakijken of personen (internationaal) geseind staan. Deze vaststellingen relativeren de ernst van de door u verklaarde vrees op ernstige wijze en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Voor wat betreft het aangebrachte medische attest van Dr. L.(...) d.d. 13/02/2011 dient te worden opgemerkt dat dit document niet gericht is aan het Commissariaat-generaal maar wel aan de geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document 4 in groene map). Hierbij is het niet duidelijk of dit attest werd opgesteld binnen een therapeutische relatie of op basis van één consult. Bovendien kan dit attest in geen geval bewijs aanleveren dat de beschreven symptomen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u en uw vrouw aangehaalde feiten. Dit attest is dan ook niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen. Betreffende het medische attest d.d.20/07/2011 (zie document 3 in groene map) dient te worden opgemerkt dat dit attest slechts informatie geeft over een bloedafname die u in de maand januari of februari 2012 zou moeten ondergaan. Dit attest geeft geen enkele verdere specificatie over uw medische problemen, noch over de door u aangehaalde feiten in uw asielrelaas. Dit attest vermag evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot de door uw vrouw aangehaalde medische en psychische problemen van uw echtgenote (CGVS Z.(...) F.(...), p.4, p.5, p.7, p.11), dient te worden opgemerkt dat u deze met geen enkel document staaft. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat deze medische en psychische problemen het gevolg zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die door u en uw vrouw werden aangehaald in uw asielrelaas. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van dien aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Russisch binnenlands paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens en gegevens omtrent uw burgerlijke staat, welke in

deze beslissing niet worden betwist. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote Z.(...) F.(...) (O.V.6.541.327) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming." Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u voorgelegde documenten, met name uw origineel Russisch binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen A.(...), A.(...) en A.(...) en uw huwelijksakte, kunnen deze conclusie niet wijzigen, gezien deze louter persoonsgegevens bevatten en gegevens omtrent uw burgerlijke staat, die in deze beslissing niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middelonderdeel van hun enig middel voeren verzoekers aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers menen dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, dient vastgesteld te worden dat er in hunnen hoofden wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Ze benadrukken dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient te worden genomen. Het gaat, aldus verzoekers, *in casu* niet alleen om de vrees voor vervolging, maar ook om de ondergane vervolgingen. Verzoekers stellen dat, zoals blijkt uit het feitenrelaas, zij het slachtoffer zijn geweest van ernstige bedreigingen en eerste verzoeker zelfs meermaals aangehouden en geslagen is geweest. In geval van een terugkeer naar hun thuisland, *a fortiori* in de huidige omstandigheden, is het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot, zo menen verzoekers waardoor zij voldoen aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Verder poneren verzoekers dat zij bepaalde documenten hebben neergelegd, zoals onder andere hun Russisch rijbewijs, binnenlandspaspoort en huwelijksakte, en hun identiteit niet ter discussie staat. Om hun persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen lijkt het volgens verzoekers aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in hun thuisland, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Voor het overige wensen verzoekers te benadrukken dat zij hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal herhalen en bevestigen. Het grote probleem in hun dossier is, zo merken verzoekers op, het gebrek aan documenten, meer bepaald documenten welke hun asiolverhaal kunnen staven. Vervolgens herhalen verzoekers te volharden in hun verklaringen. Ze voegen er tevens aan toe alles op alles te zullen zetten om vooralsnog voornoemde documenten neer te leggen en zich het recht voor te behouden documenten betreffende hun problemen over te maken. Voorts merken verzoekers op dat het Commissariaat-generaal zelf in de bestreden beslissingen erkent dat er toch problemen heersen in Ingoesjetïë. Met betrekking tot de convocaties laten verzoekers gelden dat het opsturen van deze documenten voor hun familie steeds een enorm risico inhoudt. Verzoekers zullen, zo stellen ze, hen toch nog eens vragen een inspanning te leveren om voornoemde documenten over te maken. Het probleem is echter, aldus verzoekers, dat momenteel elke brief en elke fax door de autoriteiten wordt gecontroleerd. Verzoekers merken in dit verband ook op ook bij telefonisch contact vaak storingen waar te nemen, wat er volgens hen op wijst dat er afluisterpraktijken plaatsvinden, en dat de zoon van de zus van eerste verzoeker, welke werkzaam is bij de politie, hem er nogmaals op wees dat hij uiterst voorzichtig te werk moet gaan, aangezien men hem zoekt. Voorts werpen verzoekers op dat eerste verzoeker ervan overtuigd is dat hem door de geheime dienst tijdens zijn aanhouding drugs werd toegediend. Verzoekers voegen hieraan toe dat hij werd meegenomen voor een expertise en beschouwd werd als iemand die verslaafd is aan narcotische middelen en dat hij bewust in de val werd gelokt. Ze werpen ook op dat eerste verzoeker vernam dat hij gezocht wordt door de Russische geheime dienst, dat hij gedurende een periode van drie maanden officieel werd gezocht in Ingoesjetïë, dat men na deze periode overal wordt gezocht in de Russische Federatie en dat men na een bepaalde periode dan automatisch wordt gezocht door Interpol. Volgens verzoekers moet ook rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker de laatste maanden ondergedoken leefde. Aangaande hun reisroute verklaren verzoekers aan de grens een ticket te hebben kunnen kopen en zonder visum de grens te zijn overgestoken. Volgens hen was er geen Russische grenspolitie aanwezig. Verzoekers

wijzen er vervolgens op dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid beoordeeld moet worden en tegenstrijdige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Ze citeren dienaangaande enkele paragrafen uit de UNHCR Proceduregids waarbij ze wijzen op het voordeel van de twijfel op voorwaarde evenwel dat het vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen dient, zo stellen verzoekers, rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker en deze moet dan ook worden genomen in een geest van rechtvaardigheid en begrip, aldus verzoekers. Verzoekers onderstrepen dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's.

In een tweede middelonderdeel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werpen verzoekers de schending op van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers citeren artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en herhalen wat er conform deze bepaling onder ernstige schade dient te worden begrepen. Ze voegen eraan toe dat een onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Betreffende de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet poneren verzoekers dat burgers uit landen waar er daadwerkelijk een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict aan de gang is, op deze beschermingsgrond een beroep kunnen doen. Het Commissariaat-generaal bepaalt dat het om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers moet gaan en, verwijzend naar enkele van zijn arresten, recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukken verzoekers dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verder opperen verzoekers dat het Commissariaat-generaal zelf in de bestreden beslissingen erkent dat er in Ingoesjetië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Onder deze schendingen vallen, aldus verzoekers, onder meer de illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, afdwingen van bekentenissen en dergelijke meer. Daarnaast meldt het Commissariaat-generaal, zo vervolgen verzoekers, dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen en dat door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie het aantal burgerslachtoffers beperkt zou blijven. De eerste vraag die men volgens verzoekers hierbij kan stellen is wat bedoeld wordt met het woord "beperkt". Ten tweede kan men zich, zo voegen verzoekers eraan toe, de vraag stellen of één burgerslachtoffer al niet te veel is. Verzoekers achten het nog steeds onbegrijpelijk hoe men in het kader van burgerslachtoffers kan spreken van 'beperkt'. Ze stellen dat ieder mens recht heeft op een volwaardig leven en niet elke dag wakker dient te worden met de vraag of hij misschien die dag "bij het beperkt aantal" slachtoffers van dergelijke acties zal zitten. Men is het erover eens, aldus verzoekers, dat in Ingoesjetië nog steeds de mensenrechten ernstig worden geschonden en er niet wordt opgetreden tegen deze schendingen. Het niet respecteren van een mensenrecht is, zo merken verzoekers op, een ernstige bedreiging en op zich voldoende om te stellen dat er een gevaar is voor de persoon. Verzoekers poneren vervolgens dat men een persoon niet kan terugsturen naar een land waarvan men weet dat er een groot risico bestaat dat de mensenrechten van die persoon geschonden zullen worden. Ze wijzen tot slot naar informatie over Ingoesjetië die, zo stellen ze, terug te vinden is op de site van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een internetartikel, getiteld "*Europees Parlement veroordeelt beschuldigingen tegen Oleg Orlov van Memorial*" en een verslag van de in Brussel gevestigde ambassade van de Verenigde Naties.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker, door op 7 januari 2010 oftewel twee dagen nadat hij op de hoogte werd gesteld van het overnameakkoord met Polen, een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, er moedwillig voor heeft gezorgd dat de overdracht van zijn asioldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden. Uit verzoekers houding kan, zo luidt de beslissing, worden opgemaakt dat een snelle en effectieve behandeling van zijn asielaanvraag volgens de geldende EU-bepalingen voor hem geen prioriteit is. Dit gedrag blijkt eveneens, zo wordt vervolgens gesteld, uit de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote naderhand nog tot respectievelijk 22 juni 2011 en 28 juni 2011 hebben gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. Deze vaststellingen ondermijnen, aldus het Commissariaat-generaal, op ernstige wijze de ernst van de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging. Met betrekking tot verzoekers tweede asielaanvraag wordt in de eerste plaats opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs kan neerleggen van de problemen die hij in mei 2008 zou hebben gekend omwille van het voorkomen van zijn naam op een lijst van zijn neef G.M. Voorts wordt gesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn relaas betreffende zijn problemen met de Russische autoriteiten in 2009 aannemelijk te maken. Verzoeker wordt dienaangaande vage verklaringen en nalatige handelingen verweten, welke, zo oordeelt de commissaris-generaal, op een gebrek aan interesse in zijn situatie in zijn land van herkomst wijzen en bijgevolg verder afbreuk doen aan zijn beweerd vrees voor vervolging. Aangaande zijn verklaring dat hij, als dit nog niets het geval was, door Interpol geseind zal worden, wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs hiervan kan voorleggen, ofschoon hij zelf verklaart dat in Ingoesjetië een document bestaat in dit verband. Het Commissariaat-generaal acht het tevens zeer opmerkelijk dat verzoeker niet kan aangeven op basis van welke zaak of welke beschuldigingen hij officieel door de Russische autoriteiten gezocht zou worden. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn broer R. omwille van hem problemen kende met de autoriteiten in Ingoesjetië. Bovendien dient, aldus de commissaris-generaal, te worden opgemerkt dat gezien de door hem verklaarde vrees voor zijn autoriteiten het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, hun land hebben verlaten in het bezit van hun eigen Russische binnenlandse paspoorten en hun Russische internationale paspoorten. De legale en traceerbare wijze waarop verzoeker en zijn vrouw hun land van herkomst zouden hebben verlaten, kan, zo wordt eraan toegevoegd, niet aannemelijk worden genoemd. Betreffende het medisch attest van dokter L. d.d. 13 februari 2011 wordt geconstateerd dat dit niet gericht is aan het Commissariaat-generaal, maar wel aan de geneesheer-ambtenaar van de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat het medisch attest d.d. 20 juli 2011 betreft, wordt opgemerkt dat dit geen enkele verdere specificatie over verzoekers medische problemen, noch over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten bevat, waardoor het de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen. Met betrekking tot de door de vrouw van verzoeker, thans tweede verzoekster, aangehaalde medische en psychische problemen, wordt vastgesteld dat zij deze met geen enkel document staaft. Voorts wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Tot slot wordt gesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten, met name zijn Russisch binnenlands paspoort, dat van zijn echtgenote, zijn rijbewijs, de geboorteaktes van zijn kinderen A., A. en A. en zijn huwelijksakte, niet van dien aard zijn dat ze afbreuk doen aan voormelde argumenten.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad stelt vast dat verzoekers geheel onwetend zijn over de evolutie en de huidige stand van zaken van hun verklaarde vervolgingsproblemen en deze onwetendheid volledig aan zichzelf te danken hebben. Immers, zij bekenden beiden volmondig tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hier recentelijk niet meer naar te hebben geïnformeerd (stuk 4a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/08/2011, p. 21). Toen de commissaris-generaal verzoeker, voortgaand/voortbouwend op zijn eerdere vraag of hij vandaag officieel verdacht of beschuldigd wordt -een vraag die hij, zo stelt de Raad vast, eerder vaag en afwijkend beantwoordde-, de vraag stelde of hij onlangs nog heeft geïnformeerd naar de stand van zaken, antwoordde deze: "Nee. Ik weet gewoon dat ik

officieel gezocht wordt en als ik terugkeer, zal ik onmiddellijk gearresteerd worden, zodra ik het territorium van de Russische Federatie binnenkom (...)", zonder dit antwoord enigszins verder toe te lichten of met enig concreet gegeven te onderbouwen (*Ibid.*). Verzoekster op haar beurt beantwoordde diezelfde vraag als volgt: "Ik niet. Mijn man misschien wel. Maar hij vertelt het mij niet" (stuk 4b, gehoorverslag verzoekster CGVS 19/08/2011, p. 13). Blijkens hun verklaringen hebben verzoekers verzuimd om zich omtrent de beweerdde officiële inbeschuldigingstelling van eerste verzoeker, nochtans een essentieel gegeven in het kader van hun asielrelaas, verder te informeren. Tevens lieten zij na, zo stelt de Raad vast, concrete informatie in te winnen met betrekking tot de convocaties die op naam van eerste verzoeker bij hem thuis zouden zijn toegekomen. Verzoeker bevroeg zich niet omtrent het aantal convocaties op zijn naam bij zijn broer, met wie hij blijkens zijn verklaringen na zijn vlucht uit Ingoesjetïë nog twee à drie keer telefonisch contact heeft gehad, een laatste keer ongeveer twee à drie maanden voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, en van wie alle informatie afkomstig zou zijn (stuk 4a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/08/2011, p. 4 en 9). Gevraagd waarom hij hier niet naar informeerde, antwoordde verzoeker: "Om eerlijk te zijn, wist ik niet dat ik zulke vragen moest stellen hoeveel er waren" (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker heeft, zo blijkt voorts, zijn broer, en meer in het algemeen zijn familie, evenmin gevraagd wanneer de convocaties zouden zijn toegekomen en wie ze heeft ontvangen (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker, die stelt dat de post de convocaties "waarschijnlijk" op zijn adres bezorgde (*Ibid.*, p. 10), maar heeft zich blijkens zijn verklaringen evenmin bevroegd omtrent de inhoud van deze stukken. Zo weet hij niet wanneer hij zich bij de politie moest aanbieden en in welke hoedanigheid hij er zich diende aan te melden. Hij is evenzeer onwetend omtrent de exacte plaats en de persoon bij wie hij zich moest aanbieden (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal zijn familie hierover niet te hebben bevroegd en niet geïnteresseerd te zijn in dergelijke "details" (*Ibid.*, p. 10). Verder blijkt dat verzoeker evenmin weet wanneer de districtspolitie/speciale diensten, naar aanleiding van zijn verdwijning, zijn broer zouden hebben opgezocht en bedreigd, en dit omdat hij zijn broer "de data niet" heeft "gevraagd" en hij hem tijdens hun telefoongesprekken niet naar "details" vroeg (*Ibid.*, p. 10). Verzoekers' verklaringen getuigen van grove nalatigheid, wat onverenigbaar is met verzoekers' verklaarde vrees voor vervolging.

2.5. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Eerste verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal dat, voor zover hij weet, alle convocaties op zijn naam zich bij hem thuis in Ingoesjetïë bevinden en dat hij zijn familie zou vragen om deze naar België te sturen. Hij gaf ook het volgende aan: "Het document dat ik gezocht word is niet thuis, maar het is geen probleem om het te krijgen", en voegde hieraan toe: "Want ik word officieel gezocht. In de Russische Federatie is het niet moeilijk om de documenten te krijgen. Als je aan politieagenten geld geeft, dan kunnen ze zonder problemen het document verkopen" (*Ibid.*, p. 9). Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde stukken, ondanks hun verklaarde voornemens op het Commissariaat-generaal en de huidige bewering in hun verzoekschrift alles op alles te zullen zetten om deze en andere documenten ter staving van hun asielrelaas neer te leggen, nog steeds niet hebben voorgelegd. Verzoekers' huidige verschoningsgrond dat de familie van eerste verzoeker een enorm risico loopt bij het versturen van de convocaties, aangezien elke brief en elke fax door de autoriteiten wordt gecontroleerd, kan geenszins worden aanvaard. Immers, het neemt niet weg dat de convocaties, alsook andere mogelijke bewijsstukken ter staving van hun asielrelaas, ook op een andere, minder risicovolle wijze naar België kunnen worden verzonden, te denken via een advocaat of met de hulp van een internationale mensenrechtenorganisatie. Bovendien is verzoekers' stelling dat de autoriteiten alle uitgaande briefwisseling van hun familie controleren een algemene bewering die zij net als de beweerdde afluisterpraktijken niet in het minst weten te staven. In zoverre verzoekers thans opperen dat zij hun familie toch nog eens zullen vragen een inspanning te leveren om de convocaties over te maken, stelt de Raad vast dat verzoekers deze, noch hun andere beweerdde pogingen tot het verkrijgen van (bewijs)stukken met enig stuk staven. Ondanks hun beweerdde voornemens alles op alles te zetten, slagen verzoekers er klaarblijkelijk niet in om de convocaties die bij verzoeker thuis zouden liggen, aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Ook ontbreekt elk stuk waaruit blijkt dat eerste verzoeker officieel wordt gezocht, ofschoon dit volgens hem gemakkelijk verkrijgbaar zou zijn. Verzoeker weet evenmin zijn verklaring dat hij internationaal geseind staat en door Interpol wordt gezocht, met enig document te onderbouwen, ofschoon hij beweert in Ingoesjetïë een document te hebben dat dit kan bevestigen (*Ibid.*, p. 9). De Raad acht verzoekers argumentatie aangaande het op corrupte wijze verkrijgen van documenten overigens zeer merkwaardig en weinig logisch. Het is immers zeer bevreedend dat men zich tot de politie zou wenden om, mits enige betaling, aan documenten te

geraken, aangezien het net dezen zijn die men verklaart te vrezen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat van verzoekers' asielrelaas elk begin van bewijs ontbreekt. Dit manifest gebrek aan bewijs, alsook de vaststelling dat verzoekers hun beweerd pogingen tot het verkrijgen van bewijsstukken op generlei wijze weten te staven, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsproblemen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers klaarblijkelijk op heden nog steeds niet bij machte zijn te verhelderen op basis van welke zaak of welke beschuldigingen verzoeker vandaag de dag officieel gezocht zou worden door de Russische autoriteiten. Dit is zeer merkwaardig aangezien verzoekers thans in hun verzoekschrift aangeven dat *“de zoon van de zus van verzoeker (...) werkzaam (is) bij de politie”*, een bewering die overigens haaks staat op verzoekers eerdere verklaring dat er thans geen familieleden werkzaam zijn bij de autoriteiten (stuk 4a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/08/2011, p. 6). Indien, zoals verzoekers beweren, een neef van verzoeker bij de politie werkzaam zou zijn en het zo gemakkelijk zou zijn om op via corruptie aan documenten te geraken, zoals het document waaruit zou blijken dat verzoeker officieel wordt gezocht, is het des te opvallender dat verzoekers nog steeds dermate onwetend blijken aangaande de beweerd officiële zoektocht naar verzoeker en in dit verband nog steeds geen enkel document hebben voorgelegd. Verzoekers slagen er thans, zo wordt vastgesteld, evenmin in om meer duidelijkheid te scheppen omtrent de convocaties die op verzoekers naam bij hem thuis zouden zijn toegekomen. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht ernstige pogingen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, waardoor hun onwetendheid verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers verklaren thans in hun verzoekschrift dat zij aan de grens een ticket hebben kunnen kopen en zonder visum de grens hebben overgestoken. Tevens beweren zij dat *“er geen Russische grenspolitie aanwezig”* was (Verzoekschrift, p. 6). Verzoekers' uitleg strookt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Wit-Russische autoriteiten een grondige exit-controle uitvoeren op het uitgaande treinverkeer naar Polen, en er aan de Wit-Russische grens zich Russische adviseurs bevinden die nakijken of personen (internationaal) geseind staan (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument CEDOCA pol2008-049w, border control). Uit deze informatie, welke door verzoekers niet in het minst wordt weerlegd, blijkt ook dat er strenge en individuele controles plaatsvinden op de trein tussen Brest, Wit-Rusland en Terespol, Polen, waarbij intensief gezocht wordt naar gesmokkelde goederen en elke reiziger zijn documenten, waarvan de echtheid wordt nagegaan, moet tonen (*ibid.*). De commissaris-generaal kon op grond van deze informatie dan ook terecht concluderen dat verzoekers beweerd wijze van binnenkomst in de Europese Unie ongeloofwaardig is en de ernst van hun verklaarde vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten sterk relativeert.

2.8. Verzoekers brengen niets in tegen de pertinente motieven uit de bestreden beslissingen waarbij werd vastgesteld dat eerste verzoeker er moedwillig voor heeft gezorgd dat de overdracht van zijn asioldossier naar Polen onmogelijk kon plaatsvinden en dat zij beiden tot eind juni 2011 hebben gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten de door hen verklaarde vrees voor vervolging op ernstige wijze ondermijnt. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt hen tot de zijne.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Inzoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dienen zij aan te tonen dat hun *“(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekers met de verwijzing naar algemene informatie die men kan raadplegen op de site van de FOD Buitenlandse

Zaken niet aantonen dat er in Ingoesjetië sprake is van een intern of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat het citeren van het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers' concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van hun land van herkomst (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Met het als bijlage aan hun verzoekschrift toegevoegde internetartikel van het Europees Parlement over een mensenrechtenactivist en het rapport van de Amerikaanse Ambassade in Brussel tonen verzoekers niet aan dat er actueel in Ingoesjetië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers deze bijlagen in hun verzoekschrift niet van toelichting voorzien en deze geenszins op hun persoonlijke situatie betrekken. Uit een integrale lezing van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er in Ingoesjetië een gewapende strijd wordt gevoerd tussen rebellen en autoriteiten die wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven. De algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië is volgens deze informatie niet van dien aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld (stuk 13, Landeninformatie, SRB Ingoesjetië 11 januari 2011). De beoordeling van de commissaris-generaal kan op grond van wat voorafgaat geenszins als onredelijk worden afgedaan.

2.11. Verzoekers hebben geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN